

2. a) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze lit. b): czy art. 3 ust. 3 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2015/2120 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie ograniczenie przepustowości jedynie w odniesieniu do transmisji strumieniowej wideo opiera się na obiektywnych różnicach w wymogach dotyczących technicznej jakości usług w zakresie określonych kategorii ruchu?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. a): czy art. 3 ust. 3 akapit drugi zdanie trzecie rozporządzenia (UE) 2015/2120 należy interpretować w ten sposób, że identyfikacja ruchu danych przypadającego na transmisję strumieniową wideo na podstawie adresów IP, protokołów, adresów URL i rozszerzeń SNI oraz w drodze tak zwanego pattern-matchingu, w przypadku którego określone informacje zawarte w nagłówku są porównywane z wartościami typowymi dla transmisji strumieniowej wideo, stanowi monitorowanie konkretnych treści ruchu?
3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze lit. a): czy art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/2120 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie ograniczenie przepustowości jedynie w odniesieniu do transmisji strumieniowej wideo ogranicza prawo użytkowników końcowych w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/2120?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu i dotyczące opłat detalicznych za regulowane usługi łączności wewnętrznej oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 (Dz.U. 2015, L 310, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Instrucción de San Bartolomé de Tirajana (Hiszpania) w dniu 25 stycznia 2020 r. – Postępowanie przeciwko VL

(Sprawa C-36/20)

(2020/C 137/48)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Instrucción de San Bartolomé de Tirajana.

Postępowanie przeciwko

VL

Druga strona postępowania: Ministerio Fiscal

Pytania prejudycjalne

- 1) Artykuł 6 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2013/32/UE (¹) przewiduje przypadek wystąpienia z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej do innych organów, które nie są właściwe do jego rejestrowania zgodnie z prawem krajowym, w którym to przypadku państwa członkowskie zapewniają dokonanie rejestracji nie później niż sześć dni roboczych po wystąpieniu z takim wnioskiem.

Czy powyższy przepis należy interpretować w ten sposób, że należy uznać sędziów śledczych właściwych do orzekania o zatrzymaniu lub braku zatrzymania cudzoziemców zgodnie z hiszpańskim prawem krajowym za jedne z tych „innych organów”, [przed którymi] – mimo iż nie są one właściwe do zarejestrowania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – wnioskodawcy mogą wyrazić wolę złożenia takiego wniosku?

- 2) Czy w przypadku uznania sędziego śledczego za jeden z tych organów, art. 6 ust. 1 dyrektywy 2013/32/UE należy interpretować w ten sposób, że sędzia śledczy musi poinformować wnioskodawców o tym, gdzie i w jaki sposób można składać wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej, oraz że w przypadku złożenia wniosku sędzia śledczy musi go przekazać właściwemu organowi zgodnie z prawem krajowym w celu zarejestrowania i rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a także właściwemu organowi administracji w celu przyznania wnioskodawcy środków dotyczących przyjmowania, o których mowa w art. 17 dyrektywy 2013/33/UE (²)?

- 3) Czy art. 26 dyrektywy 2013/32/UE i art. 8 dyrektywy 2013/33/UE należy interpretować w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego nie może zostać zatrzymany, chyba że spełnione są przesłanki określone w art. 8 ust. 3 dyrektywy 2013/33/UE, ponieważ wnioskodawca jest objęty ochroną na podstawie zasady non-refoulement od chwili złożenia wspomnianego oświadczenia woli przed sędzią śledczym?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. 2013, L 180, s. 96).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Andalucía, Ceuta y Melilla (Hiszpania) w dniu 27 stycznia 2020 r. – ZP / Delegación del Gobierno en Melilla

(Sprawa C-38/20)

(2020/C 137/49)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Andalucía, Ceuta y Melilla

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZP

Druga strona postępowania: Delegación del Gobierno en Melilla

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18, 49, 63 i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak zawarte w art. 18, 4 i 29 Ley 8/1975, de 12 de marzo, de Zonas e Instalaciones de Interés para la Defensa Nacional (ustawy 8/1975 z dnia 12 marca 1975 r. o obszarach i obiektach istotnych dla obrony narodowej) oraz art. 37 RD 689/1978, de 10 de febrero, por el que se aprueba el Reglamento de zonas e instalaciones de interés para la defensa nacional (dekretu królewskiego 689/1978 z dnia 10 lutego 1978 r. w sprawie zatwierdzenia rozporządzenia o obszarach i obiektach istotnych dla obrony narodowej), który jest aktem wykonawczym do Ley 8/1975, de 12 de marzo, de zonas e instalaciones de interés para la defensa nacional, w zakresie, w jakim przepisy te ustanawiają poważne ograniczenia w wykonywaniu przez cudzoziemców prawa własności, w tym konieczność uzyskania, w celu pełnego wykonywania tego prawa, zezwolenia wydawanego przez organy wojskowe – z którego to obowiązku zwolnieni są obywatele hiszpańscy – którego brak skutkuje nałożeniem kary administracyjnej, w sytuacji gdy ograniczenia te są nakładane na obywateli państw trzecich, którzy działalność będącą przedmiotem ograniczeń wykonują wraz z obywatelami państw członkowskich Unii?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie poprzednie odpowiedzi twierdzącej: czy art. 18, 49, 63 i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak zawarte w art. 18, 4 i 29 Ley 8/1975, de 12 de marzo, de Zonas e Instalaciones de Interés para la Defensa Nacional (ustawy 8/1975 z dnia 12 marca 1975 r. o obszarach i obiektach istotnych dla obrony narodowej) oraz art. 37 RD 689/1978, de 10 de febrero, por el que se aprueba el Reglamento de zonas e instalaciones de interés para la defensa nacional (dekretu królewskiego 689/1978 z dnia 10 lutego 1978 r. w sprawie zatwierdzenia rozporządzenia o obszarach i obiektach istotnych dla obrony narodowej), który jest aktem wykonawczym do Ley 8/1975, de 12 de marzo, de zonas e instalaciones de interés para la defensa nacional, w zakresie, w jakim przepisy te ustanawiają poważne ograniczenia w wykonywaniu przez cudzoziemców prawa własności, w tym konieczność uzyskania, w celu pełnego wykonywania tego prawa, zezwolenia wydawanego przez organy wojskowe – z którego to obowiązku zwolnieni są obywatele hiszpańscy – którego brak skutkuje nałożeniem kary administracyjnej, w sytuacji gdy ograniczenia te są uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego związanymi z obroną narodową, jeżeli pod uwagę brane jest wyłącznie znaczenie interesu publicznego związanego z obroną narodową w zachowaniu enklaw o szczególnym znaczeniu strategicznym?